

Anca Amza
Doinița Bălășoiu
Elena Țenea

Poveste cu final ... deschis

CALEA SPRE SIGURANȚĂ

activitate organizată de

Colegiul „Ștefan Odobleja” din Craiova

cu ocazia

**ZILEI EUROPENE DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA
TRAFICULUI DE PERSOANE – 18 OCTOMBRIE**

în cadrul proiectului educativ

Cetățeni activi pentru o societate mai bună

derulat în parteneriat cu

Liceul „Traian Vuia” din Craiova

Coordonare activitate:

Inspector de specialitate Anca AMZA,
Agenția Națională Împotriva Traficului de Persoane-Centrul Regional Craiova

Organizatori:

Prof. Doinița Bălășoiu, Colegiul „Ștefan Odobleja” Craiova
Prof. Elena Țenea, Liceul „Traian Vuia” Craiova

EDITURA SITECH
Craiova, 2024

Corectura aparține autorilor.

© **2024 Autori**

Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate autorilor. Orice reproducere integrală sau parțială, prin orice procedeu, a unor pagini din această lucrare, efectuate fără autorizația autorilor este ilicită și constituie o contrafacere. Sunt acceptate reproduceri strict rezervate utilizării sau citării justificate de interes științific, cu specificarea respectivei citări.

© **2024 Authors**

All rights reserved. This book is protected by copyright. No part of this book may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, photocopying, recording or otherwise, without written permission from the copyright owner.

Editura SITECH face parte din lista editurilor românești acreditate de CNCSIS și de asemenea face parte din lista editurilor cu prestigiul recunoscut de CNCS, prin CNATDCU, pentru Panelul 4.

Editura SITECH Craiova, România

Calea Unirii, nr. 147, parter

Tel/fax: 0251/414003

E-mail: office@sitech.ro / editurasitech@yahoo.com

ISBN 978-606-11-8752-2

Activitatea organizată cu ocazia Zilei Europene Împotriva Traficului de Persoane a inclus concursul „**Poveste cu final ... deschis**”: participanții au completat creativ o povestire dată cu finalul imaginat de fiecare.

Obiectivele concursului:

- să dezvolte creativitatea și abilitățile de scriere.
- să încurajeze reflecția asupra traficului de persoane, un subiect important și sensibil.
- să promoveze valori precum solidaritatea și speranța.

Cerințe:

- lungime: între 200 și 500 de cuvinte.
- să mențină tonul poveștii inițiale, dar să ofere o rezolvare a situației.
- finalul poate fi optimist, dramatic sau poate avea un alt unghi neașteptat, dar să fie credibil.

Criterii de evaluare:

- **Creativitatea și originalitatea** – Finalul trebuie să fie interesant, să surprindă și să aducă ceva nou.
- **Coerența și structura** – Evenimentele din final trebuie să fie clare, logice și bine structurate.
- **Respectarea tonului și stilului** – Să se simtă ca o continuare firească a poveștii inițiale.
- **Impactul emoțional** – Finalul ar trebui să aibă un efect asupra cititorului, fie că oferă speranță, fie că este surprinzător.
- **Respectarea temei** – Să reflecte tema traficului de persoane și impactul acesteia asupra personajelor.

Iată povestea:

Ana era o tânără de 18 ani, plină de speranțe și vise.

Venită dintr-un sat mic, visul ei era să ajungă la oraș și să-și găsească un job bun.

Într-o zi, o cunoaște pe Maria, o femeie șarmantă care îi promite un loc de muncă bine plătit într-un salon de înfrumusețare din capitală.

Cu ochii strălucind de entuziasm, Ana acceptă fără să stea pe gânduri.

Zilele trec, iar Ana își face bagajele și pleacă, având inima plină de speranță. Ajunsă la București, este întâmpinată de o altă realitate: în loc de salon, ajunge într-un apartament întunecos, unde este întâmpinată de un grup de oameni necunoscuți.

Speranțele i se spulberă într-o clipă.

Maria, femeia care i-a promis un viitor strălucit, se dovedește a fi traficantă de persoane.

Ana este închisă în apartament, lipsită de libertate și forțată să facă lucruri pe care nu și le-ar fi imaginat niciodată.

Este amenințată și bătută, iar speranța de a scăpa pare din ce în ce mai îndepărtată.

Într-o noapte, în timp ce „gardienii” ei dorm, Ana aude o știre la radio despre o campanie de combatere a traficului de persoane. Își amintește numărul de telefon difuzat și, cu inima bătând cu putere, decide să riște totul: cu mâinile tremurânde, apucă telefonul uitat pe o masă de „gardieni” și formează numărul ...

Acum ...

Scrie tu, mai departe...

un final pentru povestea Anei!

Fii creativ și imaginează un scenariu cât mai realist și uimitor!

Câteva sfaturi ...

Trebuie să „intri în pielea” personajului și, cu puține cuvinte, alese cu grijă, să dai o perspectivă poveștii!

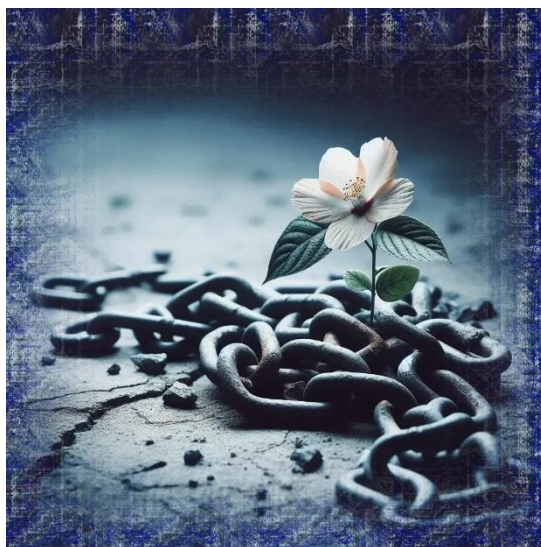
Și iată continuarea fiecăruia dintre elevii participanți:

... cu mâinile tremurânde, a format numărul Poliției și a șoptit repede câteva cuvinte: numele ei, faptul că fusese reținută și câteva detalii despre locul unde se afla, specificând că intrase într-un bloc destul de vechi, a urcat la etajul doi și a intrat în apartamentul numărul 12. Apelul a fost foarte scurt pentru că Ana auzise pașii „gardienilor” apropiindu-se, dar a fost suficient pentru ca Poliția să-i afle locația prin telefon.

Ana a ascuns telefonul și s-a așezat în pat, încercând să pară calmă.

A doua zi, de dimineață, în timp ce „gardienii” discutau în altă cameră, s-au auzit în depărtare, sirenele Poliției.

Clădirea a fost înconjurată: a urmat o scurtă confruntare și polițiștii au reușit s-o salveze pe Ana și să-i aresteze pe răpitori.

Câteva zile mai târziu, Ana era acasă, în satul ei, în siguranță.

Deși întâmplarea prin care trecuse îi lăsase răni adânci, curajul și prezența ei de spirit îi salvaseră viața.

Din acea zi, Ana a rămas un simbol de speranță pentru comunitatea ei.

După ce formează, tremurând, numărul pe telefonul „gardianului”, Ana ascultă apelul ...

Îi răspunde o doamnă și Ana îi explică unde se află și ce s-a întâmplat.

În timp ce vorbea cu doamna de la campania de prevenire a traficului de persoane, un „gardian” a auzit-o și a surprins-o. Doamna din apel a auzit ce se întâmpla la apelant, fata nu-i mai vorbea și nu mai răspundea ...

A trimis de urgență un echipaj la fața locului, pentru a o salva. Echipajul a ajuns, au spart ușa și au găsit-o pe Ana, legată.

Au salvat-o și i-au arestat pe agresori.

În momentul de față, Ana este bine: se prezintă la ședințele de recuperare psihologică, după trauma prin care a trecut.

După ce am format numărul, am auzit pașii „gardienilor” îndreptându-se spre camera în care eram închisă. Nu am reușit să îmi duc planul la bun sfârșit, așa că am lăsat telefonul înapoi, în locul de unde îl luasem.

„Gardienii” erau foarte nervoși și au început să arunce spre mine cu tot ce le venea la îndemână din camera în care mă țineau închisă de trei zile. După toate acestea a apărut și femeia care mă păcălise, pe nume Maria.

M-a luat din cameră și m-a dus în mașină. Norocul meu a fost că, un coleg din clasa mea, Andrei, avea casa foarte aproape de locul unde am fost închisă. M-a recunoscut și a reușit să alerteze Poliția. Tot el, inspirat, a reușit să facă o poză la numărul mașinii în care fusesem forțată să mă urc, iar Poliția a reușit să ajungă la timp pentru a mă salva de acei oameni răi.

Ajunsesem în poziția aia tipică, între două extreme: ori sunt salvată, ori mor. Așa că mi-am făcut curaj și am sunat la 112. Am apucat să spun exact două fraze, până am simțit un baston în ceafă ...

... după, m-am trezit la spital, cu doi polițiști lângă mine și cu un medic, bucuros că mi-am revenit din inconștiență: a înnodat, pentru mine, firul evenimentelor și mi-a spus că la scurt timp după lovitură, au ajuns două echipe de la Jandarmerie, au arestat traficanții, eu fiind adusă la spital.

... pe care l-a reținut mai devreme de la radio-ul din apartamentul vecin. Fără să știe, Ana a aplicat un plan pus la cale de locatara din apartamentul alăturat. Era o doamnă care se mutase de curând în acest bloc, situat într-o zonă cunoscută ca periculoasă în București, pentru că erau destui cei care erau implicați în ilegalități. Se știa că în blocul respectiv, chiriiile sunt mai mici pentru că acolo se întâmplau tot felul de „fapte” despre care scriau și ziarele... Deși erau conștienți de ce se petrece, locatarii tratau totul cu indiferență. Noua locatară auzea din când în când țipete în apartamentul alăturat: nu știa ce se întâmplă și de ce nu ia nimeni măsuri. Bănuia ceva, dar ... Într-o seară, la radio, se difuza o emisiune despre traficul de persoane. S-a decis să dea volumul la maxim: dacă era să fie de folos persoanei de lângă ea, atunci să fie! Și Ana a auzit, a găsit o oportunitate de a cere ajutor și a găsit calea spre libertate.

După ce am sunat și am spus despre situația mea, am auzit pași în spatele meu și, într-o fracțiune de secundă m-am gândit să mă duc la frigider, să pară că voiam ceva de mâncare. Dar m-au găsit și m-au aruncat într-o cameră și m-au încuiat.

După un timp, am auzit zgomote de partea cealaltă a ușii și speriată, m-am dus în colțul opus.

S-a dovedit însă, că erau polițiștii care m-au scos din cameră, m-au dus la spital pentru îngrijiri medicale.

Cuprinsă de spaimă și cu degetele tremurânde, apuc telefonul și formez numărul prietenei mele. Unul dintre „gardieni” tresare, moment în care ezit, frica mă cuprinde și, pentru o secundă, îmi doresc să nu fi făcut nimic din toate astea.

Disperarea își spune cuvântul, dar eu nu mă opresc nici o secundă.

Tresar la auzul glasului prietenei mele și îi cer agitată ajutorul.

Timpu se oprește în loc atunci când telefonul îmi este smuls cu forța din mână. Era chiar Maria. Aceasta închide apelul și trezește numaidecât „gardienii”. Începe să țipe și să caute degrabă ceva în apartament, lăsându-mă pe podea.

Trece ceva timp și se întoarce, mă ridică agresiv, apoi mă împinge spre ieșire.

Exact când deschide ușa apartamentului, cinci agenți de poliție își fac alertați, apariția. Maria este luată de ei, iar eu sunt dusă într-un loc sigur.

Nu m-am așteptat nici o secundă să scap cu viață, chipul îmi radia de fericire odată ce mi-am văzut prietena chiar în fața blocului.

I-am mulțumit de nenumărate ori și, odată ce lucrurile s-au calmat, am conștientizat greșeala făcută.

Sunt Ana – o tânără de 18 ani, care visează să ajungă un om independent. Dar acest vis mi-a fost spulberat într-o secundă: am ajuns în capcana unor traficanți de persoane. Am ajuns în locul în care se pretindea că este un salon. Am dat de niște indivizi fioroși care nu au avut milă de mine, m-au bătut până la inconștiență.

Încrederea și speranța de a scăpa îmi erau spulberate ...

Până când, la radio, am auzit o știre despre traficul de persoane: era dat și un număr de telefon de urgență pe care l-am memorat imediat.

Prinzând un moment de neatenție al indivizilor, am reușit să formez numărul de urgență memorat de la radio, pe un telefon uitat pe masă.

Am reușit să mă salvez în ultimul moment, dând indicații despre locul unde am fost sechestrată și un echipaj de poliție care a sosit imediat.

Din fericire, am scăpat, dar am rămas cu multe sechele. Cea mai greu de depășit este neîncrederea în oameni.

Și tot din fericire, tot răul spre bine!

Această întâmplare mi-a deschis o nouă poartă: să împărtășesc din experiența mea și altor oameni, să-i învăț să facă diferența dintre înșelăciune și dreptate!

Ovidiu, Colegiul „Ștefan Odobleja” Craiova
(povestea Anei continuată de o polițistă)

Ana reușește să mă sune, îi răspund: îmi spune situația ei, unde se află dar ... rămâne fără baterie, înainte de a-mi da toate informațiile utile.
Deși în acel moment nu am toate datele necesare, trimit imediat niște echipaje în zona de unde a fost dat apelul și, între timp, încerc să aflu locația exactă. Reușesc, o comunic colegilor mei și Ana este găsită și salvată. Traficanții de persoane sunt arestați, judecați și pedepsiți.

Răzvan, Colegiul „Ștefan Odobleja” Craiova

Ana a reușit să formeze numărul de ajutor.
Însă, observă că telefonul nu mai are baterie și se închide imediat după ce a apelat.
Disperată, Ana încearcă să găsească o metodă să fugă.
Și ... trezește „gardienii”!
Observând că apartamentul este la parter, alege să spargă geamul cu telefonul și apoi, să fugă.

După ce Ana își aduce aminte de emisiunea difuzată la televizor, legată de combaterea traficului de persoane, se grăbește, cu precauție, către „gardienii” ușor adormiți, apucă telefonul din mâna unui „gardian” (Ce noroc! E deblocat!!) și apoi se duce într-o cameră goală ca să aibă șansa de a vorbi fără grija de a atrage atenția cuiva.

Se gândește pe cine să apeleze...

Ajunge la concluzia că alegerea cea mai bună este să sune la 112. Trec câteva secunde și, din fericire, un operator preia apelul.

Plină de frică, Ana îi explică operatorului situația groaznică în care se află.

Operatorul își dă seama unde se află Ana, după explicațiile oferite și trimite câțiva ofițeri la locul de groază.

După câteva minute, care Anei i se par decenii, se aud polițiștii care intră cu forța în apartament și reușesc s-o salveze și să-i aresteze pe infractori, chiar la locul faptei.

Ana se simte foarte recunoscătoare pentru această șansă oferită și își face o promisiune foarte importantă: să nu aibă încredere în oameni care îi promit exact ce-și dorește, promisiunile care par prea bune sunt doar înșelăciuni.

Ana încerca să formeze numărul de telefon auzit la radio.

A fost pusă în așteptare și atunci când cineva a preluat apelul, unul dintre „gardienii” ei a văzut-o cu telefonul în mână. I l-a smucit și l-a aruncat furios, fără să-l verifice, însă Ana nu reușise să transmită nicio informație utilă pentru a fi găsită. În schimb a reușit să-l enerveze atât de tare pe „gardian”, încât acesta a început s-o lovească fără milă și s-o izbească cu capul de pereți.

Însă ...

Persoana cu care începuse să vorbească era încă pe fir și putea auzi ce se întâmplă la celălalt capăt: a localizat apelul și a trimis un echipaj la adresa respectivă.

Era la etajul șase într-un bloc turn și a durat ceva timp până să ajungă la ușă.

Ana pierduse totul și nu mai trăia ...

Dar agresorii ei au fost arestați și pedepsiți.

... reușește să sune și răspunde cineva de la traficul de persoane. Ana reușește să-și spună povestea și adresa locului unde se află, fără ca „gardienii” să se trezească. După un timp, se aude soneria de la apartamentul unde se afla. „Gardienii” se trezesc speriați și uitându-se pe vizor, văd un echipaj de poliție.

Speriați, „gardienii” o închid pe fată în debara și o amenință că dacă vorbește o vor omorî.

Apoi, deschid ușa și cei de la poliție îi imobilizează pe „gardieni” și încep căutarea în locuință. După un timp, polițiștii o găsesc pe Ana, bătută și foarte speriată. După câteva ore, a fost găsită și Maria: și ea, și „gardienii” au fost condamnați pentru trafic de persoane și vătămare corporală.

Ana a avut nevoie de consultații psihologice și după câteva ședințe, a reușit să scape de frici. Și-a continuat viața și a reușit să se angajeze la un salon.

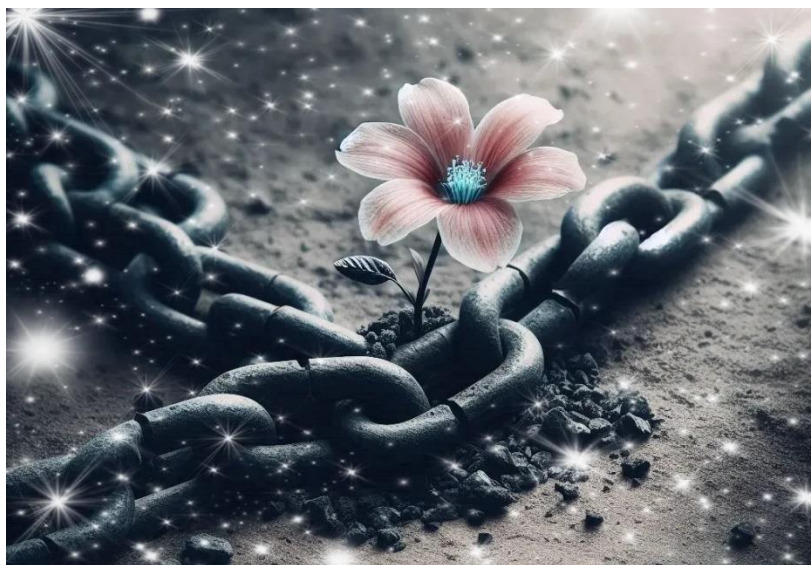
Ana a avut noroc și a reușit să sune la Poliție. Dar nu a avut timp să dea informațiile importante necesare, deoarece „gardienii” s-au trezit, i-au auzit vocea și pe cea a polițiștilor, au intrat în cameră, i-au luat telefonul și au început s-o bată.

Chiar dacă polițiștii nu au primit informații prețioase, ei și-au dat seama că se întâmplă ceva grav și, imediat, au trimis patru mașini de Poliție pentru a rezolva acest caz. Rapiditatea cu care polițiștii au ajuns la locația telefonului a împiedicat un sfârșit grav: au intrat în bloc și i-au auzit pe „gardieni” țipând furioși pentru situația creată de Ana. Au pătruns cu forța, doborând ușa, i-au imobilizat pe „gardieni” și au salvat-o pe Ana.

Dacă eu aș fi în locul Anei, aș suna la Poliție să vină la locația unde sunt și, până ar ajunge polițiștii, aș căuta o modalitate să-i atac pe „gardienii” mei, în așa fel încât să nu poată să-mi facă niciun rău.

Dacă apartamentul ar fi la parter, aș sări pe geam și m-aș duce la cea mai apropiată secție de poliție, să se ducă la locația unde sunt ei...

Ana reușește să sune la numărul Poliției și se descoperă locul unde fusese dusă, însă, până să apuce să spună numele răpitoare, aceasta își face apariția.

Maria intră și îi smulge telefonul din mână, neștiind că sunase deja și echipajele erau pe drum.

Ana reușește să fie salvată și se întoarce la țară, la familia ei.

După această experiență, Ana decide să devină polițistă pentru a ajuta în viitor și alte persoane care s-ar putea afla în locul ei.

Daria, Liceul „Traian Vuia” Craiova
(cea mai bună prietenă a Anei continuă povestea)

... meu de telefon: cu vocea tremurândă și speriată, îmi cere să o ajut, pentru că eu eram singura persoană care știa că trebuie să se vadă cu Maria, înainte să fie ținută ostatică. Nu dădusem deloc de ea: o sunasem, însă, de fiecare dată, intra mesageria.

Ana a reușit să se furișeze și să fugă fără să fie văzută de „gardienii” care erau adormiți pentru că băuseră toată seara.

Între timp, eu ajusesem deja la locul unde a fost ținută ostatică...

Marius, Colegiul „Ștefan Odobleja” Craiova

Ana reușește să ceară ajutor și autoritățile intervin operativ: o eliberează pe Ana și o duc înapoi acasă și îi arestează pe traficanți pentru a-i judeca. Este un final fericit!

Ana reușește să sune la acel număr, în timp ce degetele îi tremurau puternic. Când cei de la Poliție au răspuns, Ana spune, în același timp plângând, despre cele întâmplate.

Poliția trimite urgent un echipaj.

Între timp, „gardienii” intră în cameră. Ana aruncă repede telefonul pe masă și se preface liniștită – nu știe nimic, nu s-a întâmplat nimic.

Minutele se scurgeau, părea că trecuse deja o eternitate și Poliția nu mai ajungea.

Ana a început să tremure puternic de teama că se va da de gol, când, deodată, se aud bătăi în ușă „Poliția! Deschideți ușa!”

Surprinși, „gardienii” au înțepenit. Ana a profitat de moment și s-a năpustit spre ușă, strigând după ajutor. În doar câteva secunde, polițiștii au intrat pe ușă și i-au imobilizat pe bărbați: Ana este liberă acum!!!

După săptămâni de spaimă, Ana reușește să respire ușurată.

S-a întors, după câteva săptămâni, acasă, realizând cât de aproape a trecut pe lângă un final tragic și hotărând să rămână în casa unde a copilărit, pentru că acolo era ferită de aceste pericole.

... poliției. A sunat o dată și i-a răspuns dispecerul care a întrebat-o ce probleme are. Ana i-a spus că este sechestrată într-un apartament. Dispecerul n-a înțeles și a rugat-o să repete și să vorbească mai tare. Dar, când ea repetă, un „gardian” se trezește și observă că-i lipsește telefonul. Atunci se duce spre camera unde era ținută Ana, o aude vorbind și, când dă să intre, Ana ascunde telefonul. Atunci „gardianul” începe s-o agreseze, dispecerul aude și decide să trimită un echipaj la adresa de unde era efectuat apelul.

Odată ce a ajuns echipajul, un polițist bate la ușă și deschide unul dintre „gardieni”.

A urmat întrebarea firească despre ce se întâmplă în apartament, un răspuns evaziv și fâstâcit „nimic”, iar polițistul cheamă întăriri și apoi intră cu forța în apartament, și găsește o fată sechestrată, pe Ana.

Polițiștii au dus-o acasă, la familia ei, iar pe „gardieni”, la secția de poliție ...

Formez numărul și, înainte să apelez, se aude ușa. Intră unul dintre „gardieni”, însă nu vede telefonul pe care îl aruncasem pe masă. Se duce în bucătărie, își ia o apă și se întoarce în cameră. Probabil erau neatenți, deoarece băuseră cu câteva ore mai înainte.

Apuc repede telefonul uitat pe masă și o apelez pe mama. Răspunde plină de speranță, se observă din vocea ei, îi rostesc numele și îmi recunoaște vocea. Instant, începe să plângă. Îi dau repede detaliile despre locuință și închid apelul, cu frica de a nu fi prinsă de „gardieni”. După o veșnicie, în care fiecare secundă părea să dureze mai mult, deși ceasul arăta că nu trecuseră decât câteva minute, Maria ajunge acasă. Nu observă telefonul aflat lângă mine, dar îmi spune că o să mă ducă în altă locație. Mă trage după ea în timp ce apar și „gardienii” și mă scoate din bloc.

Atunci apar mai multe echipaje de poliție ...

... despre care credea că o să o elibereze. Dar, din păcate, Ana nu cunoștea adresa unde era sechestrată și până a reuși să se facă înțeleasă, „gardienii” s-au trezit și au „recuperat” telefonul.

În săptămânile următoare, Ana observă de la fereastră, copiii care se întorceau de la școală și, într-o zi, reușește să le atragă atenția folosind semnul internațional pentru „Ajutor!”

Copiii nu iroresc timpul și raportează acest lucru Poliției care a conectat cele două evenimente.

Libertate, scumpă libertate ...

Ziua următoare, dimineața la ora 3:00, Grupul Special de Protecție și Intervenție descinde în forță la apartamentul unde era Ana și începe un schimb de focuri. Unul dintre „gardieni” o ia ostatică pe Ana, dar un agent GSPI îl neutralizează.

Ana este salvată, dar rămâne traumatizată.

Am apucat telefonul, era aproape descărcat și m-am panicat foarte tare. N-am mai stat mult pe gânduri și am sunat la 112: am fost pusă pe așteptare. Credeam că nu mai am nici o șansă de scăpare. Am închis telefonul, am sunat din nou și deodată, am auzit un zgomot puternic: am crezut că s-au trezit gorilele care mă bat în fiecare zi pentru că nu fac ce vor ei cu mine!

Am sunat din nou, repede, la Poliție, simțind cumva că o să fiu din nou liberă, din nou la familia mea. Îmi răspunde cineva, mă întreabă ce se întâmplă, povestesc foarte repede că sunt în pericol, că sunt agresată de bărbați libidinoși și închisă într-o cameră, că vor să mă ducă în altă țară „la produs”, pentru bani și mă rog să vină repede că nu știu ce să fac și dacă mă prind că vorbesc la telefon, mă omoară în bătaie.

Când am terminat apelul, a venit și șerpoaica Maria.

De frică, până să vină Poliția, voiam să sar pe geam. Deși era acoperit cu scânduri prinse în cuie, observasem că le-aș fi putut desprinde dacă le forțam cumva. Am încercat, dar făceam zgomot și riscam să trezesc gorilele. Așa că m-am oprit și am așteptat, tremurând de frică. Zgomotul sforăiturilor făcut de gorile a fost curând depășit de sirenele mașinilor Poliției: simțeam că va fi bine!

Ana formează numărul.

Singurul număr pe care și l-a adus aminte: numărul mamei sale.

Ana nu apucă decât să-i spună, pe scurt, mamei sale că este în pericol, deoarece aude un zgomot, se sperie și pune telefonul înapoi, pe masă.

Mama ei s-a speriat auzind cele spuse de Ana și imediat a sunat la Poliție. Un echipaj de intervenție a fost mobilizat și a început s-o caute pe Ana.

Dar căutarea nu a fost tocmai cea mai ușoară, pentru că nu o puteau localiza pe Ana.

Trecuseră deja câteva zile și nici urmă de Ana, poliția nu o putea găsi după zile întregi de căutări: chiar dacă au aflat informațiile necesare despre locul în care s-a aflat, Ana era mutată periodic în alte locații, tocmai pentru a nu fi găsită ...

Ca printr-o minune, Ana a reușit să scape ...

Acum, după ce totul este trecut, amintirea acelor clipe a rămas vie: când povestește prin ce a trecut, chipul Anei se umple de durere și de groaza în care a trăit aproape un an de zile ...

... și formează numărul, așteptând să răspundă cineva.

După ce a cerut ajutor, un „gardian” a găsit telefonul pornit, a aflat unde sunase și furios, a luat-o și a închis-o într-un dulap.

Mai târziu, când polițiștii au ajuns la ușă spunând că au primit un apel din acest bloc, „gardienii”, cu un aer nevinovat, i-au lăsat să caute prin apartament. Atunci, Ana a deschis dulapul și a fost găsită și salvată, iar „gardienii” au fost arestați.

Întoarsă acasă, Ana își recapătă speranța: ajunsă în mijlocul alor ei, este primită cu bucurie și este fericită.

După câțiva ani...

Ana a început un proiect prin care vrea să-i învețe și să-i ajute pe copiii de la școală și pe oamenii care au trecut prin evenimente asemănătoare, cum să evite aceste pericole.

Sarah, Liceul „Traian Vuia” Craiova
(Ana continuă povestea ea însăși...)

N-am apucat să apelez, am fost prinsă de unul dintre „gardieni”.

Obiceiurile au continuat, bătăile s-au agravat. Îmi pierdusem orice speranță. Mă întrebam cum de am ajuns în această situație.

A trecut acea noapte, iar în ziua următoare, a venit Maria. Nu înțelegeam ce se întâmplă, n-o mai văzusem de când mă adusese aici.

Maria vorbea cu „gardienii”: își făceau planul să mă ducă în altă parte.

Dintr-o dată, o văd pe Maria cum vine spre mine. Acela a fost momentul în care a început planul de a mă elibera.

Și-a dat seama ce greșală imensă făcuse și mi-a spus că mă eliberează. Le-a spus „gardienilor” că are ea grijă de mine și în momentul în care aceștia și-au luat ochii de pe mine, am evadat.

Nu-mi venea să cred! Eram convinsă că o să mi se întâmple cele mai rele lucruri. Dar chiar Maria a fost cea care m-a însoțit la Poliție!

Cei implicați au fost pedepsiți. Maria și-a recunoscut greșelile și pedeapsa ei a fost mai ușoară...

M-am dus acasă, la familia mea și, de atunci, apreciez mult mai mult „puținul”: am învățat că nu oricine îți oferă tot ce-ți dorești este de încredere și chiar se ține de promisiune!

După ce formează numărul, Ana apucă să vorbească la telefon cu cei de la combaterea traficului de persoane: șoptește repede adresa apartamentului în care se afla și închide. S-a grăbit pentru că auzise zgomote și i s-a făcut frică. Însă, a avut grijă să șteargă numărul apelat, înainte de a așeza telefonul la loc, pe masă.

După câteva ore a venit și Maria, cea care o racolase pe Ana: o ia din acel apartament ca s-o mute în alt loc. După ce au coborât și au ieșit pe ușa blocului, au avut parte de o mare surpriză: s-au trezit în fața unui echipaj de poliție, venit special s-o prindă pe Maria și pe acoliții ei!

Maria făcea parte dintr-o bandă care se ocupa cu traficul de persoane, iar Ana, fără să vrea, a ajutat mult la prinderea ei.

Ana-Maria, Liceul „Traian Vuia” Craiova
(povestea unei vecine din blocul unde a fost sechestrată Ana)

După ce viața mea s-a întors cu susul în jos, m-am mutat într-un bloc destul de suspect, dar era singurul lucru pe care mi-l puteam permite.

După două săptămâni petrecute în liniște, aud țipetele unei fete și ele continuă, seară de seară ... Mă înspăimântă și mă împiedică să adorm.

Într-o seară, ascultam radio-ul și aud: „dacă auziți că este cineva în pericol, sunați urgent la numărul (am fugit cât de repede am putut să-l dau la maxim) 0 800 800 678!”.

L-am notat și, după câteva momente de reflecție, am sunat.

Aud mașinile de poliție, dar la ușa mea nu a venit nimeni! (Foarte ciudat! Le-am zis adresa mea.)

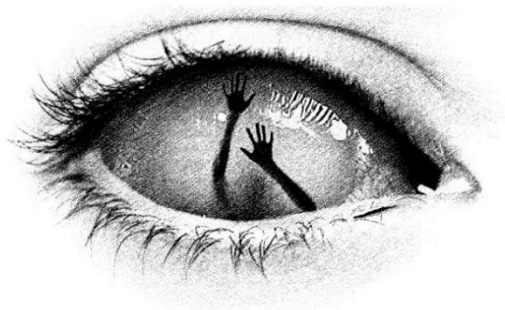
Aud țipete și bătăi puternice în ușă ...

Nici 5 minute nu trec și aud bătăi în ușa mea. Deschid cu inima cât o măslină.

Era un polițist. M-a anunțat că trebuie să permit accesul în apartament deoarece este o persoană sechestrată în apartamentul de sub al meu și, pentru a fi salvată, este nevoie să se acționeze coborând de la etaj.

Se pare că înainte să sun eu, fata pe care o auzeam țipând, ascultând radio-ul meu, a reținut numărul, a observat un telefon lăsat neglijent de „gardienii” ei pe masă și a sunat la Poliție.

Am aflat, câteva zile mai târziu, că pe fată o cheamă Ana și că a ajuns în siguranță la familia ei ...

În timp ce stăteam cu colegul meu „gardian”, am văzut-o cu coada ochiului pe Ana, luând telefonul de pe masă. Însă nu am zis nimic: fata trecuse deja printr-o grămadă de necazuri la care asistasem și o muștrare târzie de conștiință nu m-a lăsat să-l alertez pe colegul meu.

Poliția a ajuns la locație la scurt timp după apel și a găsit-o pe Ana tremurând de frică, dar cu un fir de speranță care i se citea în priviri în momentul când a auzit „Poliția! Toată lumea la pământ!”.

Polițiștii n-au ezitat: ne-au lipit pe toți de zid, pe mine, pe colegul meu și pe Maria, pentru a ne încătușa. Ana a fost eliberată și ajutată de doi polițiști să coboare scările de la etajul trei, unde era situat apartamentul, până la mașina poliției.

Am ajuns la secție și am fost puși pe arest preventiv până la terminarea anchetei, iar Ana a fost dusă să dea declarații și a povestit toate experiențele tragice prin care a trecut.

În final ...

Eu și colegul meu am scăpat mai ușor (fusesem doar ... paznici-complici), Maria a fost închisă pentru „trafic de persoane”, iar Ana și-a reluat viața normală după câteva ședințe la un psiholog.

După ce am format numărul de telefon, am reușit să iau legătura cu unul dintre agenții din acea campanie, dar imediat mi-am dat seama că vorbeam cu un polițist cu grad mare.

Speriată cum eram, nu am lăsat agentul să se prezinte și am început să vorbesc în grabă cu el. Agentul a înțeles foarte repede situația și m-a rugat să-i dau un punct de reper. Imediat mi-am amintit adresa dată de Maria.

Înainte să îmi spună că ajutorul este pe drum, mi-am dat seama că unul dintre „gardieni” ... s-a trezit și am închis repede telefonul și m-am prefăcut că dorm. Dar, spre nefericirea mea, grăbită fiind, am uitat să închid apelul telefonic. Din acest moment, „gardienii” s-au panicat, m-am legat la ochi și s-au pregătit să mă mute din acel apartament.

Coborând pe scări, am auzit sirenele de poliție.

Speriați, toți cei din grupul de „gardieni” au încercat să scape pe ușa din spatele blocului. Dar blocul era deja înconjurat de echipajele de poliție...

Spre fericirea mea, toți „gardienii”-infractori au fost prinși și au primit pedeapsa maximă: niciunul n-a scăpat basma curată!

Daria, Liceul „Traian Vuia” Craiova
(Ana continuă povestea ea însăși...)

Găsind telefonul, mi-am amintit numărul difuzat la radio într-o campanie de combatere a traficului de persoane și l-am format.

A durat ceva timp până mi-a răspuns cineva. Îmi era teamă că acei oameni răi mă vor auzi și fix asta s-a și întâmplat!

Apucasem să răspund, să încep să-mi caut cuvintele pentru a povesti ce mi s-a întâmplat, însă m-au prins vorbind la telefon. În acel moment, mi-au luat telefonul din mână, m-au dus în altă cameră unde m-au închis și au început să mă amenințe cu moartea.

În final, am rămas singură. Camera aceasta avea o fereastră mare prin care se vedea în oraș.

Priveam pierdută și deznădăjduită, dar mi-a venit o idee: să încerc să atrag cumva, atenția cuiva. Dar nu prea trecea nimeni ...

Ba da! Pe sub fereastră se auzeau vocile unor prietene care m-au văzut disperată, plângând și închisă în cameră.

Ele au fost salvarea mea! S-au întors cu Poliția care m-a găsit și m-a eliberat. Am ajuns acasă în siguranță iar „gardienii” au fost prinși și condamnați la închisoare.

Cu mâinile tremurânde, Ana ia telefonul „gardienilor” și sună la numărul pe care îl auzise la radio.

În cea mai mare liniște posibilă, Ana a format numărul și apoi, plângând, a povestit autorităților prin ce a trecut. Nu a putut însă, să dea nici o informație despre locul în care se afla ...

În timp ce vorbea, unul dintre „gardieni”, care se trezise, a văzut-o cu telefonul: i l-a luat și a plecat să vorbească cu Maria.

Furioasă, Maria a venit să o ia de acolo și s-o ducă altundeva, unde putea să-i facă mai mult rău.

Ajunsă acolo împreună cu Ana, Maria a dat-o unui bărbat contra unei sume de bani, spunându-i că e liber să facă orice vrea cu ea.

Atunci când Maria a vrut să plece, la ușă era așteptată de un echipaj de poliție care o arestează: bărbatul care o „cumpărase” pe Ana era un polițist sub acoperire, care o urmărea de mult pe Maria!!

Ana formează numărul de urgență și-i răspunde un agent de poliție. Spune că este sechestrată într-un apartament și cere ajutorul unui echipaj de poliție. Dar nu poate da detalii despre locul unde se află.

I se recomandă să rămână cu telefonul deschis pentru a putea fi localizată.

În câteva minute, localizarea a reușit și sunt anunțate, prin stație, două echipaje pentru intervenție. Dintre acestea, unul este chiar al tatălui Anei care cere și sprijinul mascaților.

Ajunge primul la locul faptelor și pătrunde cu forța în apartament. Mascații îi imobilizează pe „gardieni” și pe Maria, iar el, disperat, o caută pe fiica sa.

Când ochii lor se întâlnesc, se umplu de lacrimi, iar brațele lor se strâng puternic, unele în jurul celuilalt...

S-a dovedit că Maria și „gardienii” ei erau printre cei mai mari traficanți de persoane și puneau la cale demult să-i facă figura asta unui polițist, ca dovadă a „măiestriei” lor!

N-au reușit deplin și au primit închisoare pe viață.

Ana, cu inima bubuindu-i, formează numărul și așteaptă.

Răspunde o voce.

Tremurând Ana șoptește: „Sunt ținută închisă împotriva voinței mele... ajutați-mă, vă rog!”

Este întrebată unde se află.

Tocmai când începe să răspundă, unul dintre „gardieni” se mișcă, dând să se trezească.

Ana încremenește de frică.

Șoptește rapid adresa, după ce „gardianul” se întoarce pe partea cealaltă.

Vocea îi spune că ajutorul va ajunge, iar Ana pune telefonul la loc și se retrage încet, convinsă fiind că „gardianul” aude cum bubuie inima ei și se va trezi.

Dar ce se aude cu adevărat sunt sirenele mașinilor de poliție care se apropie...

„Gardienii” se trezesc speriați.

Prea târziu pentru ei!

Ușa se deschide brusc iar Ana știe că, în sfârșit, este LIBERĂ!

... cu mâinile tremurânde, apucă telefonul și încearcă să formeze numărul pe care îl auzise.

Dar, fix atunci intră „gardienii” peste ea, îi iau telefonul și o lovesc cu o bâță. Ana leșină.

Când se trezește, este foarte confuză și este legată cu o funie de unul din scaunele din cameră.

Încet, încet, își revine și vede că în camera întunecoasă intră Maria, femeia care o păcălise atât de groaznic.

Dar Mariei îi pare acum rău de ce a făcut și-i dă drumul: este liberă să plece și o roagă insistent să nu spună nimănui, nimic din ce i s-a întâmplat.

Eram în tură de noapte, alături de colegul cu care formam echipa de intervenție. Am primit, prin stație, o urgență: era vorba despre o victimă a traficului de persoane ...

Nu aveam locația fetei, dar operatorii noștri au făcut tot posibilul să o afle, urmărind telefonul de pe care fusese făcut apelul.

De la sediu, o doamnă-consultant încerca s-o liniștească pe victimă, fiindcă era, evident, în stare de șoc – abia putea vorbi.

Deodată, apelul se oprește brusc: în ultimele câteva secunde din apel se auziseră voci multiple și țipetele fetei.

Atunci, eu și colegul meu, ajutați de partenerii noștri de la sediu, inclusiv doamna de la dispecerat, ne-am chinuit din răspuțeri să aflăm locația și să nu ajungem prea târziu.

Ana ne spusese doar câte etaje urcase până la apartament și ce culoare avea ușa. Total insuficient, dar era mai mult decât nimic!

În echipă, colaborarea este fructuoasă: am localizat apelul, am ajuns la ușă, am pătruns cu forța și am găsit-o pe Ana nevătămată.

Infractorii au opus rezistență, dar promisem ajutoare și ne-am descurcat: i-am încătușat și i-am dus la sediu.

De aici, problema a fost rezolvată de altcineva.

Iar noi, am raportat „misiune îndeplinită”.

www.sitech.ro

ISBN 978-606-11-8752-2

9 786061 187522